

Vizsgák idején

Feszült napok, úton–útfélen, buszon, villamoson ünneplőbe öltözött fiúk, lányok. Szépek. Hiába, a fekete-fehér viseletnek nincs párja. Sokkal szebbek így, mint a mininél is miniben, vagy kilátszó hassal, derékkel. Vizsgáznak, felvételiznek, számot adnak érettségükről, tudásukról. Ha jól sikerül a számadás, legyen érte Istennek hála, ha kevésbé jól, akkor se legyen kétségbeesés, s a manapság divatos depresszió. Mindig van lehetőség a javításra. A feladatom, mint annyi más szülőnek és nagyszülőnek, most is megvan. Bár gyermekeim rég felnőttek, most az unokák vizsgáznak, felvételiznek.

Kell az imádságos háttér. Mondom a rózsafüzért a Szentlélek titokkal: adjon okos gondolatokat, jó feleleteket. Világosítsa meg a fejeket az, aki nekünk a Szentlelket elküldte. Amikor egy–egy izgalmas nap után este megszólal a telefon, hogy „nagy, sikerült, és köszönöm a rám gondolást” –, akkor szívemből feltör a hála. Szükség van az imára értük, a jövőért..

Keglevich Lászlóné

IGE-IDŐ

„Senki ne szakadjon el közületek az élő Istentől, ehelyett lelkesítsétek egymást minden nap, amíg a „ma” tart, hogy senkit meg ne keményítsen a csalárd bűn.”
(Zsid 3, 12–13)

Kedves Testvérek!

A fenti rész, bár az első keresztényekhez íródott, nekünk is szól. Felvetődhet a kérdés: elszakadhatunk-e egyáltalán Istentől? Ha rajta múlik, akkor nem. Ha rajtunk, akkor megvan az esélye. Tapasztaljuk-e, hogy Isten élő személy, vagy csak elhisszük, amit tanultunk? Napi kapcsolatban vagyunk-e vele? Csak a szentmisében gondolunk rá, vagy folyamatos a kontaktusunk? Beszélgetünk-e, megosztjuk-e a gondunkat, örömeinket Urunkkal? Számítunk-e rá minden történésnél, vagy kezünkbe vesszük a dolgokat, s őt kihagyjuk az életünkéből?

Van, hogy veszítünk a lendületből, s ekkor jól jön egy testvér biztatása. Ahhoz azonban, hogy lelkesíteni tudjunk, magunknak is lelkesnek kell lennünk: „Szentlelkesnek”! Hagyjuk-e eluralkodni magunkon a reménytelenséget, kétségbeesést, fáradtságot? Vagy ellenkezőleg: átengedjük-e a terepet Isten Lelkének, s hagyjuk-e, hogy ő munkálkodjon általunk? Ha mi nem örömmel vagyunk keresztények, senkit sem tudunk lelkesíteni, testvérek!

Hajlamosak vagyunk elodázni a kínálkozó feladatokat, gondolván, hogy majd máskor? Ne tegyük, ki tudja, lesz-e máskor. A ma a miénk, használjuk ki Isten szándéka szerint!

Jüling Erika

Anekdóták

Sarlós Boldogasszony, az áldott állapotban lévő Boldogságos Szűz Mária ünnepe. Ünnepe Magyarországon július 2-án, a világegyházban május 31-én tartják. A katolikus magyarság, mely minden munkáját a Szűzanyával, és az Ő oltalma alatt végezte, az aratás és a gabona begyűjtésének idejére eső ünnepnek a Sarlós Boldogasszony nevet adta (M. Kat. Lex.). Mint ahogyan Sarlós Boldogasszony oltalmába ajánlották elődeink az 1759-re felépített templomunkat. Hogy a Boldogságos Szűzanya magas tisztelete mennyire a magyar karakter sajátja, ezt mutatjuk be az alábbiakban Eötvös Károly elbeszélésének felhasználásával.

Szántó Géza András

A magyar asszony

Az én német barátom, a lipcsei egyetemi tanár, húsz év óta először jutott eszembe. Egy napiglan való barátom ugyan, de mégis barátom. Vasúti barátom ugyan, de jól esik rá emlékezni. Most mégis csak azért jutott eszembe, mert barátaim arra szólítottak, írjak valamit a magyar családról. Ennek története van.

Külföldön és vasúton utaztam. A vasúti kocsiban rajtam kívül egyetlen utazó volt. Ez nem tett egyebet, csak olvasott szakadatlanul. Egy kopott táblás, fakó papírosú könyvet le nem tett kezéből s szemét le nem vette a lapokról. Falu jött, város jött, állomás jött: ő csak olvasott. Rekenő volt a hőség, izzadt erősen, az állomásokon hűs ivóvizet kiabáltak: ő se látott, se hallott, csak olvasott.

Kíváncsi lettem rá is, könyvére is. Egy kissé irigykedtem is, bosszankodtam is. A cseh Érczhegyek legszebb szakadékain dübörgött át vasutunk, ő ki sem nézett az ablakon. Vizeses harsogott le a szikláról, mókus ugrált a fagon, sötét fenyves borult rá: ő nem vett észre semmit. Csak olvasott örökké, még pápaszemét se jutott eszébe megtörülni.

Elvégre megszólítottam. Udvariasan könyvének tartalmát kérdeztem.

Előzékenyen, szívesen felelt s könyvét kezembe adta. A könyvének címe biztosan nem emlékszem. Német könyv volt, Münchenben jelent meg 1844 körül. Körülbelül ez volt a címe is, tartalma is: „A német nép, bölcsészeti szempontból megvilágítva”. Belepillantottam előbeszédébe s ebben hégeli műszavakat láttam. Véletlenül egyik lapjára nyitottam, ott meg egy bajorországi paraszt-

asszony szoknyaránczainak elrendezését találtam a hegeli bölcsészet világánál megmagyarázva.

Némi szájalommal tekintetem a fiatal, alig harmincz éves utazóra. A könyvet összecsuktam s visszaadtam neki. Azt kérdezé: mit szólok hozzá?

– Ostobaság ez a könyv egészen.

– Bocsánat, uram, – a német etnografiai irodalomban ez egyike a legjobb műveknek.

– Sajnálom, hogy más véleményben kell lennem. Ön uram, úgy látszik, Hegel iskolájának híve s én ön előtt is vállalkozni merek bebizonyítani, hogy ez a könyv ostobaság.

– Kiváncsi vagyok rá.

Kértem, hogy véletlenül nyissa föl a könyvet s én az ott talált legelső mondatot fogom e czélből megvitatni. A könyvet fölnyitotta s nekem átadta. A fejezet czime volt: „A német család”. A fejezet e mondattal kezdődött:

„A német család nem úgy épül meg, mint a román épület, tudniillik:kivülről befelé, hanem úgy épül meg, mint a góth épület, tudniillik:belülről kifelé.”

–No itt álljunk meg, – így szóltam.

S erre elkezdtem neki magyarázni, hogy az egészséges német család csak úgy a férfi és a nő vonzalmán alapszik, mint minden más egészséges család. Gyermekei csak úgy születnek s azokat csak úgy neveli föl a hazánk, a jó erkölcsnek s a kenyérkeresetnek céljaira, mint a francia, vagy a kirgiz, vagy a kaffer. Sőt épen a hegeli spekulatív gondolkodás törvényei szerint a német család csak ép oly naturalis intézmény, mint a fecskék és galambok szerelmes párzása, amikor összeállnak, közös fészket raknak s kicsinyjeiket kiköltik és fölnevelik.

Láttam az én utazótársam arcán, hogy kezdetben bizonyos kicsinyléssel figyelt az én parasztos eszem járására s azért, hogy jobb véleményre bírjam, teletömtem beszédemet Hegel műszavaival, a logika és metafizika frázisaival, az ítéletek és következtetések szabályaival, a meghatározások és kategóriák tömegével, az eszmének és a létnek a különbözőségei és ellentétei talaján felnőtt tovafejlődésével s e fejlődés örök törvényeivel, a valóság és lehetőség egységével, az ideálnak kezdetleges és végzetleges alakzataival s több efféle katedrai haszontalansággal.

Ez aztán hatott. Komoly figyelemre egyesült arcának minden vonása s amikor szavaimat befejeztem, zsebébe nyúlt, elővette tárczáját, két ujjával kivett egy látogató jegyet, átadta s udvariasan bemutatta magát. Heilbrunner Ottó lipcsei egyetemi magántanár a bölcsészeti szakban, de reményli, hogy pár év múlva nyilvános rendes professzor: ha Lipcsében meglátogatom, szívesen kalauzol a gyűjtemények megtekintésében. És hát neki kihez van szerencséje?

Én is megmondtam nevemet s mely országból és miféle nemzetből való származásomat.

–Örömmel sejtem, – úgymond, – hogy professzor kartárshoz van szerencsém.

Ez örömét, fájdalom, el kellett oszlatnom s be kellett előtte vallanom, hogy én bizony csak mezei gazda vagyok s ahhoz se értek sokat, mert nincs hozzá elég pénzem.

Bizalom fejlődött ki köztünk. Csodálkozását adta ugyan tudtomra a fölött, hogy a magyar gazda némileg Hegel bölcsészetével is foglalkozik, de azt még egészen természetesnek találta, hogy a magyar gazda Hegel bölcsészetének magaslatára egészen mégsem tud fölszállni s amikor ezt én is egészen természetesnek találtam:ő visszatért az eredeti kérdésre.

–Lássa, tisztelt uram, – mondá, – ha ön e könyvet elolvassá, mégis rájönne talán, hogy a német család és például a magyar család közt mégis csak van valami különbség.

– Tisztelt uram, ön nem ismeri a magyar családot, én pedig nem ismerem a német családot, tisztába tehát úgy se jönnék a kérdéssel. Hanem Hegel szerint tökéletesen igaz, hogy ha a német család különbözik a magyartól: akkor a magyar család is különbözik a némettől. Hogy a két család közül melyik a bazilika és melyik a gót templom: azt se én nem tudom, se az ön könyve, se Hegel. Hanem azt mégis tudom, hogy az a család a tökéletesebb, a melynek kebelén tisztább, bensőbb s magasztosabb a férfi és nő boldogsága. És azt is tudom, hogy a családi boldogság annál a népnél legfenségesebb, a mely a nőt legjobban tiszteli. De nem jobban és nem magasabban mint a magyar. Nincs a kerek föld népei közt alkotmány és jogrend, a mely a feleségnek annyi nemes és szép jogot biztosítana, mint a magyar. S így van ez ezer esztendő óta. Pedig a magyar keletről jött, ahol a nő nem családtag, hanem családi vagyon. S már keletről is magával hozta a nő magas tiszteletét. S ha szilaj haragjában kitör s mosdatlan szájára veszi a vallás jelszavait: még akkor is az Istent és a Krisztust és a Jehovát káromolja, de soha szűz Máriát.

S utána tettem: Mít jelent mindez, professzor úr, Hegel bölcsészetének világánál?

Azzal váltunk el, hogy én őt meg fogom látogatni Lipcsében, ő pedig engem Mező–Szent–Györgyön. Ez is megeshetik még.

*Eötvös Károly
Emlékezések (Régmúlt időkől)*

Kedves Újlaki Testvérek!

Szeretnénk megköszönni, hogy mellénk álltatok és a tanév során adományaitokkal segítétek a Győrben tanuló diáklányt. Az első évet sikeresen befejezte, nagyon szép eredménnyel, négyes fölötti átlaggal. Életét, tanulmányi munkáját figyelemmel kísértük az év során. Nagy örömkre szolgált, hogy kollégiumi férőhelyet kapott, ahol modern, kulturált környezetben élhet életkori közösségében. Plébániánkon feladatot vállal a közösségek kialakításában, szabadidős programjának megszervezésében! Ezúton szeretnénk tolmácsolni köszönetét, háláját.

Kérünk Benneteket, hogy továbbra is támogassátok ezt a szép ügyet! Családunk az elkövetkezendő időszakban is vállalja a támogatás szervezését, a pénzügyi adományok gyűjtését. Várjuk segítő érdeklődéseket!

Szeretettel:

*Lasetzky család
1-3355124*

Újlaki arcok

Irmes család

Az Irmes család és az újlaki templom közös múltja nem nyúlik vissza hosszú időre, nem mindig jártunk ide. A második kerületben lakunk, és gyermekeinkkel, először Ferivel és Palival, több közösségben is megfordultunk, mikor kiderült, hogy végre Spányi András atyához is járhatunk. Ekkor kapcsolódtunk be az újlaki templom szentmiséibe. Gyermekeink kilenc és hét évesek voltak, s mindjárt jelentkeztek ministránsnak. Nagyon örültünk, hogy fél éven keresztül Joe és Zoli szakszerű képzésében is részesülhettek, így a szentmisék alatt a templom hátsó felében – időközben megszületett kislányunkra, Rozikára vigyázva – csak kicsit izgultunk értük. Ez persze azóta már elmúlt, hiszen a Zsombory testvérekkel kiegészülve – akikkel egy ideig még egy iskolába is jártak – igazán jó csapatot alkotnak. Nagyobbik fiúnk, Feri, idén szeptembertől az Egyetemi Katolikus Gimnázium tanulója lesz, míg Pali a Szent Angéla Általános Iskola hatodik osztályába jár majd. Mindketten nagyon sok örömet szereznek nekünk.

A férjem piarista gimnáziumot végzett, majd orvosi egyetemre járt, miközben aktívan sportolt; a gyerekek ebben követik őt, hiszen mindketten szintén vízilabdáznak, szombat kivételével minden nap edzenek, illetve meccseken vesznek részt, így a tanulás mellett nem sok szabadidejük marad. Tavaly ősz óta pedig már Rozikának is találtunk mindennapi elfoglaltságot, hiszen óvodába jár. Nagyon jól érzi magát ott, csak a délutáni alvás ellen van néha kifogása.

A feleségem az ELTE bölcsészkarán végzett, múzeumban dolgozik. Évszázadokkal ezelőtt Spányi atyához járt a tabáni templomba, s nagyon örült, amikor kiderült, hogy az atya ismét elérhető közelségbe került. Ekkortól kezdődően járunk ide rendszeresen, s a gyerekek fentebb is említett ministrálása révén valamelyest bekapcsolódtunk a közösség életébe, persze inkább csak szemlélődő szülőként.

Az Újlaki Hangok áttanulmányozása rendszeres hónap eleji tevékenységünk, s nagy megtiszteltetésnek tekintjük, ha kíváncsiak ránk. Bővebb családuknak tagjai közül még sokan – nagymama, nagypapa, nagynéni, unokatestvérek – járnak az újlaki templomba, szintén az atya pótolhatatlan lelki segítségét követve; néha még a Városmajorban gyökerező dédnagymama is eljön, bár ő mindig jóval előbbre ül, mint mi, mert – amint mondja –, ott melegebb van. Igyekszünk valamennyien együtt, harmóniában élni, nézeteltéréseinket az Úr nevében megoldani, egymást türelemmel támogatni, szüleinket nem keseríteni, s gyermekeinket játszani is engedni.

Irmes Ferenc és családja

Búcsú

Csernavölgyi Lászlónétól

A Csernavölgyi család ötven évvel ezelőtt került Újlakra. Hamar beilleszkedtek mind a lakótársi, mind az egyházközségi közösségbe. Joli férje az egyházközség képviselőtestületének elnöke volt, bátyja pedig – akihez meleg szeretettel ragaszkodott –, a Jó Pásztor templom vezetője volt. Joli néni a külső Bécsi úti általános iskolában tanított. Nem csak tanított, hanem nevelt is. Nevelt csendes szóval, szeretettel, türelemmel, jó példával. Ha ma egy-egy régi tanítványával találkozunk, biztos, hogy Jolán néniről nagy szeretettel nyilatkoznak. Szigorú volt, de mindig igazságos. Nem volt szüksége hangos parancsolgatásra, egy tekintettel rendet tudott teremteni a rakoncátlan gyerekek között.

Szelíd empátiája lakótársai körében is megmutatkozott, mindenkit meghallgatott – és ha kellett –, jó tanácsot adott. Ha megtudta, hogy valaki beteg, szenved, kis szeretetsomagját a kilincse akasztotta – a beteg még meg sem tudta köszönni az ajándékot. A mindennapos részvétele a szentmiséken erőt adott a korral járó fizikai nehézségek elviseléséhez. Senkit nem akart terhelni a saját problémájával, de elsősorban a nagyon szeretett családját akarta kímélni egészségügyi problémáitól. Imáiban gyakran kérte a jó Istentől, hogy ne legyen senkinek se a terhére. Kérése meghallgatásra talált. Csendesen, egyedül tért meg Teremtőjéhez. Köszönjük, Uram, hogy ismerhettük, szerethettük, és hogy egész életvitelével példát mutatott.

Szabó Lászlóné

Miserend:

hétfő, csütörtök és szombat: 18⁰⁰

kedd, szerda, péntek: 6³⁰
vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Gyóntatás: szentmisék előtt vagy után, és minden csütörtökön este ¾ 7-½ 8-ig.

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján a szentmisék után.

Zsolozsma: péntek 7⁰⁰; vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-i szentmisét.

Imaest: minden hónap harmadik hétfőjén a szentmise után, kb. 18³⁰-kor.

2.Sze. **Szűz Mária Látogatása Erzsébetnél – Sarlós Boldogasszony** –, templomunk búcsúnapja

3.Cs. **Szent Tamás apostol**

6.V. Évközi 14. vasárnap

11.P. **Szent Benedek, Európa fővédőszentje**

13.V. Évközi 15. vasárnap

A perselypénzt a sekrestye felújítására fordítjuk.

15.K. Szent Bonaventura

20.V. Évközi 16. vasárnap

22.K. Szent Mária Magdolna

24.Cs. Árpádházi Szent Kinga

25.P. **Szent Jakab apostol**

26.Szo. Szent Joákim és Szent Anna

27.V. Évközi 17. vasárnap

29.K. Szent Márta, Mária és Lázár, az Úr vendéglátói

31.Cs.. Loyolai Szent Ignác

Egyházközségünk rendszeres programjai:

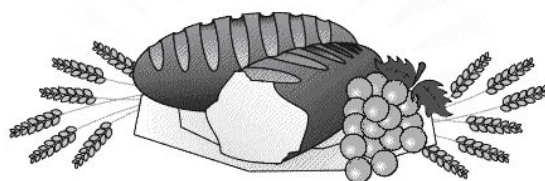
Iroda (Bécsi út 32., : 335-3573): hétfőn és pénteken 10⁰⁰ – 12⁰⁰, kedden, szerdán és csütörtökön 16⁰⁰ – 18⁰⁰.

Karitás: (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ – 19⁰⁰ **Könyvtár:** (bejárt a plébánia udvaráról): vasárnap 9⁰⁰ – 10³⁰.

Kóruspróbák: kedden és csütörtökön 19⁰⁰ – 21⁰⁰ a Szt. István hittanteremben. Minden érdeklődőt szeretettel várunk.

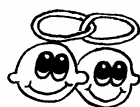
Családi események

A keresztség szentségében részesültek: június 1-én Hegyi Boglárka Laura, június 8-án Szimcsák Flóra, Munkácsi Réka, június 15-én Markó Martin, Szarka Bulcsú, Szarka Szabolcs, János Csaba, Örs István, június 22-én Jurák Zoé Viktória

Örök hűséget esküdött egymásnak:

június 21-én Czine Ferenc és Payr Anna

Elsőáldozóink

Foglaljuk imáinkba a következő gyerekeket! Ők azok, akik június 1-én a 9 órás szentmisén vehették először magukhoz Urunk Szent Testét.

Cassuti Sofia
Chrobot Noémi
Lux Hanna
Farkas Levente András
Lukács Ádám
Morvai Benedek
Romhányi Márton
Tarsoly Bálint István
Trejer István
Varga Benedek

Halottaink:

Csernavölgyi Lászlóné (88)
Gechter János (60)
Kailinger Józsefné Kovács Aranka (97)
Menczer Péterné (99)
Tölgyesi Béláné (82)